

gaa for vidt i den Henseende; og det var netop det, jeg tog til Orde for.

Det ærede Medlem Hr. Gamborg har nu i Virkeligheden heller ikke kunnet anføre noget imod de Betragtninger, jeg gjorde gældende. Han begynder med at kritisere selve Ordene „uafskrevne Erhvervelsesomkostninger“. Det er ganske forfærdelige Ord, dem maa man slet ikke bruge, det er noget Vrøvl, siger Hr. Gamborg. Det er nu blot saa kedeligt for Hr. Gamborg, at de Ord, som han kalder for Vrøvl, lige forinden er brugt af den højtærede Indenrigsminister; til hvem Hr. Gamborg ellers støttede sig i enhver Henseende, og med hvem han i øvrigt var enig. Jeg synes ikke, der er noget urimeligt i at bruge dette Udtryk, og jeg forstaaer ikke, at den højtærede Indenrigsminister i saa høj Grad bad Hr. Gamborg om Forladelse for den Tilladelse, han havde taget sig til at benytte de Ord; jeg synes nemlig, at de paa en virkelig træffende Maade karakteriserer, hvad der er Tale om. Det er da ogsaa ganske ejendommeligt, at det er de samme Ord lidt omskrevet, Loven bruger, naar den taler om, at dette Aktiv bestaar af „de Omkostninger, som Erhvervelsen af nye Forsikringer“ har medført. Det er netop det, der er Tale om. Jeg synes, det er en meget naturlig Udtryksmaade; men den skal efter Hr. Gamborgs Ønske camoufleres, og det ser jeg ogsaa er sket gennem Udvalgsbehandlingen i Folketinget. Det lægger jeg nu i og for sig ikke afgørende Vægt paa — Realiteten bliver ikke en Smule anderledes ved det —, men Hr. Gamborg gik i sit videre Forsvar for disse ikke-afskrevne Erhvervelsesomkostninger temmelig vidt: Det, jeg havde sagt, var naturligvis ganske forkert, at de havde en vis problematisk Karakter; nej, det havde de saa langt fra, at det i Virkeligheden var det bedste Aktiv, Selskaberne havde, disse uafskrevne Erhvervelsesomkostninger. Hr. Gamborg sammenstillede dem med en Livrente, som Selskabet har paa de forsikrede, nemlig paa deres Forpligtelse til i saa og saa lang Tid at erlægge en Præmie. I Modsætning til min Udtalelse om, at dette Aktiv har en vis problematisk Karakter, gaar altsaa Hr. Gamborgs Udtalelse ud paa, at det er det bedste Aktiv, et Selskab har. Han talte meget om sit eget Selskab, men jeg ved ikke, om han her tænkte paa sit eget Selskab! Man kan altsaa virkelig byde Tinget at fremsætte en saadan Paastand, uden at den bliver modsagt, at dette skulde være at sammenstille med en Livrente. Der er her Tale om en Forpligtelse af ganske anden Art

— ikke nogen retlig Forpligtelse —, men i det højeste om en Pligt, man kan befri sig for naar som helst. Dette skulde man kunne sammenligne med en Forpligtelse, som et Selskab har paataget sig mod at faa et bestemt Vederlag en Gang for alle — hvilket naturligvis er en ganske bindende Forpligtelse for Selskabet! Jeg synes, at Hr. Gamborg, der saa stærkt kritiserede andre, her har givet sig selv et Vidnesbyrd om sin Indsigt, som, hvis det virkelig er hans Mening at ville hævde dette, ikke er synderlig til Fordel for den.

Det Synspunkt, jeg har gjort gældende, har særdeles ofte været fremme i denne Sal, og det har været støttet af fremragende danske Selskaber. Hr. Gamborg udtalte ved den omtalte Behandling i Folketinget, hvor han ikke skaaned nogen, at den Bestemmelse, der tidligere har været, har i højeste Grad været præget af Konkurrencehensyn, og han tilføjede, at det Selskab, som hidtil har været imod Forandring, er det, der nu allermost har Brug for ændret Lovbestemmelse. Jeg skal ikke opholde mig ved den Insinuation, som der ligger overfor det paagældende Selskab, men jeg synes, det i det hele taget er en ganske ejendommelig Betragtning som Grundlag for Lovgivningsarbejdet, at et Selskab, der har Brug for at faa Bestemmelser af denne Art, skal hjælpe til, at Tilsynet forandres i dets Favn. Jeg mener, at ved Udtalelser af denne Art løftes Sløret for det, der er Tendensen i hele det Lovforslag, der her er Tale om, den Tendens, der hele Tiden har gjort os fra konservativ Side meget varsomme — det erkender jeg — overfor Lovforslaget, nemlig Tendensen til at give efter for Selskabernes Krav om Lettelser i den gældende Tilsynslovgivning. Det er overfor disse Krav, at vi fra konservativ Side i Landstinget har ment, at man maatte underkaste de enkelte Spørgsmaal en meget nøje Prøvelse, og det lykkedes da ogsaa her i Tinget ved den forrige Behandling af denne Sag paa saa godt som alle Punkter at naa til Enighed om Spørgsmaalene — der var i Virkeligheden kun et eneste Spørgsmaal, som man ikke naaede at blive enig om. Der blev i det paagældende Udvalg med god Villie fra de forskellige Ordføreres Side gjort et stort Arbejde, og det forbavsende mig derfor noget, at den højtærede Indenrigsminister efter denne Brandtale af Hr. Gamborg, som i saa høj Grad drog til Felts mod Ordførertalerne her i Tinget, udtalte, at de Forandringer, der var sket i Lovforslaget som Resultat af Landstingsudvalgets Behandling, ikke var Forbedringer. Den højtærede Indenrigsminister